

Μ.Π.Αθηνών (Ασφαλιστικά) 4629/2004 εμπορικός αντιπρόσωπος, δίκτυα διανομής, καταγγελία, ανεπίτρεπτη λήψη ασφαλιστικών μέτρων

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αριθμός Απόφασης 4629/2004

Αποτελούμενο από την Πρωτοδίκη Ευαγγελία Τάνου την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του Πρωτοδικείου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις _____ 2004, χωρίς την σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αιτούσας ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «_____ HELLAS ΕΜΠΟΡΙΑ ΠΟΤΩΝ Τουριστικές & Κατασκευαστικές Επιχειρήσεις Α.Ε.» που εδρεύει στο _____Αττικής, και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε με την πληρεξούσια δικηγόρο της Ανθή Σόμπολου.

Των καθών η αίτηση: 1) «_____ INTERNATIONAL LIMITED», που εδρεύει στο _____ Μεγάλης Βρετανίας, και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε με τους πληρεξούσιους δικηγόρους της Δημήτριο Λάσκο και Πέλοπα Λάσκο , 2) «_____ ΑΕΒΕ» Ποτών και Οίνων, που εδρεύει στη _____, και εκπροσωπείται νόμιμα, 3) XXXXXX, κατοίκου _____, οι οποίοι παραστάθηκαν με τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους Εμμανουήλ Μαστρομανώλη και Αθηνά Σκολαρίκου.

Η αιτούσα ζητεί να γίνει δεκτή η αίτησή της που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με γενικό αριθμό _____ και αριθμό κατάθεσης δικογράφου _____ και προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της _____.2004. Κατά την συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι της αιτούσας και των καθών η αίτηση ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

Το Δικαστήριο αφού μελέτησε τη δικογραφία

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

Στη σύμβαση «αποκλειστικής διανομής προϊόντων» ο αποκλειστικός διανομέας είναι ανεξάρτητος έμπορος που ενσωματώνεται ως επιχειρησιακός συνεργάτης στο δίκτυο διανομής προϊόντων του παραγωγού. Βάσει αυτής, που είναι ιδιόρρυθμη, εμπορικού χαρακτήρα σύμβαση συνεργασίας διαρκούς φύσεως, ο μεν αποκλειστικός διανομέας, ο οποίος διαθέτει δικό του κατάστημα και κατάλληλη υποδομή και οργάνωση, αναλαμβάνει την υποχρέωση να αγοράζει και να μεταπωλεί, στο όνομά του και για

λογαριασμό του και με δικό του εμπορικό κίνδυνο τα προϊόντα του παραγωγού, ακολουθώντας συγχρόνως τις οδηγίες του, ως προς το «marketing», το «service» κλπ., ο δε παραγωγός αυτοδεσμεύεται να μην παραδώσει εμπορεύματα σε τρίτους ανταγωνιστές του αποκλειστικού διανομέα μέσα στην περιοχή διανομής, κατά κανόνα επίσης να μην ανταγωνίζεται ο ίδιος τον αποκλειστικό διανομέα, κλπ. Η εν λόγω συμβατική μορφή δεν ρυθμίζεται ειδικώς από το νόμο και μπορεί να χαρακτηριστεί ως «ανώνυμο» συνάλλαγμα ή «μικτή» σύμβαση. Επομένως, προβάδισμα έχουν οι συμφωνίες των μερών και τα συναλλακτικά ήθη, συμπληρωματικά δε εφαρμόζονται αναλογικώς οι διατάξεις που στη συγκεκριμένη περίπτωση συμβιβάζονται με τη φύση της διαφοράς. Η καταγγελία της σύμβασης αυτής είναι αναιτιώδης δικαιοπραξία, πρέπει όμως να μην αντίκειται στα χρηστά ήθη ή στο νόμο γιατί τότε είναι άκυρη (Μ. Θ. Μαρίνου στην Ελ.Δ 32, 1492 επ., Φαρμακίδη Η σύμβαση αποκλειστικής διανομής 1990 σελ. 3επ., Του ιδίου, Το Δίκαιο του Ελληνικού Εξωτερικού Εμπορίου σελ. 101 επ., ΑΠ 812/1991 ΕλΔ 32, 1490, ΜΠρΑθ. 3375/99 ΔΕΕ 12/2000, 1231 Τούση Ενοχ. Δικ. Α΄ μέρος σελ. 504 επ., Καρακατσάνη στον ΑΚ Γεωργιάδη – Σταθοπούλου στα άρθρα 416-454 σελ. 452).

Εξ άλλου, διαρκείς συμβάσεις είναι οι συμβάσεις που έχουν ως αντικείμενο και χαρακτηριστικό γνώρισμα διαρκείς παροχές. Οι διαρκείς συμβάσεις είτε αορίστου είτε ορισμένου χρόνου, λύονται εκτός των άλλων και με καταγγελία για σπουδαίο λόγο κατά τη γενική αρχή του δικαίου που συνάγεται από τις διατάξεις των άρθρων 281, 288, 588, 672 και 766 ΑΚ (εκτενώς βλ. ΑΠ 45/99 Δ/νη 40, 1732, Εφ. Πειρ. 156/90 Δ/νη 33, 402, ΕΑ 8963/96 Δ/νη 38, 1899, ΑΠ 806/96 Δ/νη 38, 804).

Περαιτέρω, με το άρθρο 1 του Ν. 146/1914 «Περί Αθέμιτου Ανταγωνισμού» θεσπίζεται γενική ρήτρα, σύμφωνα με την οποία απαγορεύεται στις εμπορικές, βιομηχανικές ή γεωργικές συναλλαγές, κάθε πράξη που είναι αντίθετη στα χρηστά ήθη, ως κριτήριο των οποίων χρησιμεύουν οι περί ηθικής ιδέες του κοινωνικού ανθρώπου, που σκέπτεται με χρηστότητα και φρόνηση κατά την εκάστοτε περί τούτου γενική αντίληψη και γίνεται προς το σκοπό ανταγωνισμού (ΑΠ 1780/99 Δ/νη 41, 973) δηλαδή με πρόθεση ενισχύσεως των πελατειακών σχέσεων σε βάρος άλλων ανταγωνιστών, χωρίς να απαιτείται πρόθεση για πρόκληση ζημίας στους άλλους ανταγωνιστές (ΕΑ 5489/91 ΕΕμπΔ 1994, 120). Τέτοια πράξη, η οποία εμπίπτει στην πιο πάνω γενική ρήτρα, μπορεί να θεωρηθεί και η απόσπαση πελατείας, με τη συνδρομή όμως ειδικών συνθηκών που την καθιστούν αθέμιτη, καθ' όσον καθ' εαυτή η απόσπαση πελατών είναι σύμφωνη με την υγιή λειτουργία του ανταγωνισμού. Η παρότρυνση πελάτη από τρίτον ανταγωνιστή να αθετήσει τις συμβατικές του υποχρεώσεις, να αποστεί από αυτές ή και να καταγγείλει τη σύμβαση για να συνάψει σύμβαση με αυτόν, προσφέροντας για την υποκίνηση αυτού και την επίτευξη του ανταγωνιστικού σκοπού, μεγαλύτερο αντάλλαγμα, με σκοπό ανταγωνισμού, είναι πάντοτε αθέμιτη ανταγωνιστική ενέργεια (Κοτσίρης, Δίκαιο Ανταγωνισμού, σελ. 169-184, Ν. Ρόκας «Αθέμιτος Ανταγωνισμός», σελ. 85-86, Θ. Λιακόπουλος Βιομηχανική Ιδιοκτησία, σελ. 233, ΜΠρ.Πατρ. 1425/96 ΔΕΕ 1997, 964, ΜΠΑθ. 22493/94 Επ. ΕμπΔ 1994, 656). Η εκμετάλλευση όμως από ένα τρίτο ανταγωνιστή

μιας ήδη αθετηθείσας σύμβασης, με την κατάρτιση σύμβασης με αυτόν μετά την αθέτηση της, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι καθεαυτή αθέμιτη. Μπορεί να κριθεί ότι αντιτίθεται στα χρηστά ήθη μόνο αν συντρέχουν και άλλες περιστάσεις με βάση τις οποίες προσδίδεται αυτός ο χαρακτήρας στην κατάρτιση της νέας σύμβασης. Ιδιαίτερα αν γίνει καταγγελία της σύμβασης αποκλειστικής συνεργασίας από το ένα συμβατικά δεσμευμένο μέρος, δεν είναι αθέμιτο τρίτος ανταγωνιστής να συνάψει νέα σύμβαση με τον καταγγείλанта, επειδή γνώριζε την ύπαρξη της σύμβασης αποκλειστικότητας. Δεν απαιτείται να γίνει πρώτα ασφαλές ότι ο καταγγείλας είναι πραγματικά ελεύθερος από τις συμβατικές του υποχρεώσεις (Θ. Λιακόπουλος ο.π.). Αντίθετα μάλιστα εάν υπήρχε τέτοιος αποκλεισμός, θα καταλήγαμε σε πράξη αντίθετη με την ουσία του ανταγωνισμού, καθ'όσον εκ των πραγμάτων θα υποχρεωνόταν καθένας να μην καταγγείλει τη σύμβαση, ανεξάρτητα από τους λόγους που συντρέχουν, αφού δεν θα είχε τη δυνατότητα να συνάψει νέα σύμβαση μέχρι τότε που θα γίνει ασφαλές πως η καταγγελία του ήταν έγκυρη, εφόσον αμφισβητηθεί αυτό από τον αντισυμβαλλόμενο, πράγμα που μπορεί να καθυστερήσει για σημαντικό χρονικό διάστημα. Αποκτά αθέμιτη συμπεριφορά η εκμετάλλευση της καταγγελίας της σύμβασης, εάν ο ανταγωνιστής γνωρίζει, πέρα από τη δέσμευση του καταγγείλанта με σύμβαση αποκλειστικής συνεργασίας, ότι η καταγγελία είναι τυχόν άκυρη, έγινε με σκοπό μόνο την κατάρτιση της νέας σύμβασης με περισσότερα ανταλλάγματα, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που δικαιολογεί την καταγγελία και συντρέχουν και άλλα στοιχεία όπως η τυχόν υποβολή του αντισυμβαλλόμενου σε μεγάλες δαπάνες για την εκπλήρωση των υποχρεώσεών του από τη συγκεκριμένη σύμβαση, την πρόκληση σπουδαίας βλάβης στον αντισυμβαλλόμενο η οποία δεν μπορεί να αποκατασταθεί με την καταβολή αποζημιώσεως, την περιέλευση αυτού σε κατάσταση που συνεπάγεται τη διάλυση της επιχείρησης. Εφόσον η συμπεριφορά του τρίτου είναι αθέμιτη, ο βλαπτόμενος έχει αξίωση κατά του τρίτου για άρση της προσβολής, παράλειψη αυτής στο μέλλον και αποζημίωση. Μετά την εισαγωγή του ΚΠολ.Δικ. καταργήθηκε σύμφωνα με τα άρθρα 1 εδ. στ' και 39 του Εισ.Ν.Κ.Πολ.Δικ. η διάταξη του άρθρου 20 Ν. 146/1914 και στις περιπτώσεις της προσωρινής ρύθμισης της κατάστασης στις διαφορές από αθέμιτο ανταγωνισμό εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 682, 731 και 732 ΚΠολΔικ. (Μπέης Πολ.Δικ. Άρθρο 731 σελ. 784, ΑΠ 790/81 ΝοΒ 30, 429, ΑΠ 1/72 Αρχ Ν 23.350).

Τέλος στο άρθρο 692 παρ. 4 ΚΠολΔικ το οποίο εμπεριέχει διάταξη δεσμευτική για το δικαστή που δεν μπορεί να την παραβεί και όχι απλώς κατευθυντήρια οδηγία (Μπέης : Τα όρια της προσωρινής δικαστικής προστασίας σελ. 36 επ., Ηλιακόπουλος: Ο σκοπός και η λειτουργία των ασφαλιστικών μέτρων στο χώρο της πολιτικής δικονομίας Αρμ. ΛΗ – 270) ορίζεται ότι «τα ασφαλιστικά μέτρα δεν πρέπει να συνίστανται στην ικανοποίηση του δικαιώματος του οποίου ζητείται η εξασφάλιση ή η διατήρηση». Τα ασφαλιστικά μέτρα δεν επιτρέπεται να δημιουργούν αμετάκλητες καταστάσεις στις σχέσεις των διαδίκων, έτσι που να ματαιώνεται ο τελικός στόχος οριστικής δικαστικής προστασίας. Ο απαγορευτικός αυτός κανόνας εφαρμόζεται και στην προσωρινή ρύθμιση της κατάστασης. Και το δικαστήριο έχει μεν, μεγάλη διακριτική ευχέρεια να διατάξει, κατά το άρθρο 732 ΚΠολΔικ κάθε ασφαλιστικό

μέτρο που θα κρίνει πρόσφορο από τις περιστάσεις, όμως αυτό που θα διαταχθεί πρέπει να έχει στόχο την εξασφάλιση και όχι την ικανοποίηση των δικαιωμάτων που συνθέτουν την κρίσιμη έννομη σχέση, αφού η ευχέρεια αυτή δεν αποτελεί εξαίρεση από τον απαγορευτικό κανόνα του άρθρου 642 παρ. 4 ΚΠολΔικ.

Στις διαρκείς έννομες σχέσεις, όπως προσδιορίστηκαν παραπάνω, μπορεί με την προσωρινή ρύθμιση της κατάστασης να τεθεί προσωρινά σε λειτουργία η έννομη σχέση. Σε αυτή την περίπτωση, με την απαγόρευση ικανοποίησης της ασφαλιζόμενης έννομης σχέσης δεν σημαίνει ότι απαγορεύεται οποιαδήποτε παροχή. Τα μέτρα όμως που θα διατάξει το δικαστήριο, δεν πρέπει να ματαιώνουν το σκοπό της κύριας δίκης, όπου θα κριθεί οριστικά το ζήτημα αν στο μέλλον θα τεθεί σε οριστική λειτουργία η έννομη σχέση. Στην έκταση που με την προσωρινή ρύθμιση της κατάστασης ματαιώνεται η δραστηριότητα της οριστικής αυτής κρίσης, υπάρχει ικανοποίηση της κρίσιμης έννομης σχέσης την οποία απαγορεύει το άρθρο 692 παρ. 4 ΚΠολΔικ. Έτσι η ενέργεια, παράλειψη ή ανοχή ορισμένης πράξης, που μπορεί το δικαστήριο να διατάξει προσωρινά σύμφωνα με το άρθρο 731 ΚΠολΔικ., δεν ταυτίζεται με αντικείμενο της ασφαλιστέας αξίωσης, η οποία εξαντλείται σε μία εφάπαξ παροχή. Έτσι δεν μπορεί να υποχρεωθεί ο καθού η αίτηση στην εκτέλεση της σύμβασης, έστω και αν αυτή είναι διαρκής, με καταδίκη εκπληρώσεως, της από αυτήν υποχρέωσης του οφειλέτη (ακόμα και αν πρόκειται σε ορισμένες περιπτώσεις για την κύρια υποχρέωση) γιατί αυτή η καταδίκη οδηγεί σε απαγορευμένη ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος (Μπέης ό.π. Τομ. 14 άρθρα 682 αρ.8 σελ. 39-43, 692 αρ. 4 σελ. 115-135 αρ.5 σελ. 136-140 Τομ.16 αρθρ. 731 σελ. 775-776, 779-783), Και η αξίωση προς παράλειψη μελλοντικών προσβολών από διαρκή σύμβαση έχει από τη φύση της, διάρκεια όση είναι η διάρκεια ισχύος του δικαιώματος από το οποίο απορρέει, εφόσον δε υπάρχει ο κίνδυνος δημιουργίας αμετάκλητων καταστάσεων τότε και εδώ υπερिशύει ο απαγορευτικός κανόνας της διάταξης 962 παρ. 4 (Μπέης ό.π. άρθρο 692 αρ. 5, 6 σελ. 154). Μάλιστα στην περίπτωση που δημιουργείται αμετάκλητη κατάσταση για μεν το δανειστή αν διαταχθούν ασφαλιστικά μέτρα, για δε τον οφειλέτη αν δεν διαταχθούν ασφαλιστικά μέτρα, ο δικαστής θα πρέπει να μην διατάξει αυτά, ιδίως αν προβλέπεται αξίωση αποζημίωσης του δανειστή εξαιτίας παράνομης προσβολής του δικαιώματος του, το οποίο δεν προστατεύτηκε καθόσον ο κανόνας του άρθρου 692 παρ. 4 υποχωρεί μόνο σε ακραίες περιπτώσεις που πιθανολογείται κίνδυνος, όχι απλώς περιουσιακών ζημιών, αλλά σημαντικής προσβολής της αξίας του ανθρώπου (Μπέης ό.π. άρθρο 692 αρ. 4, 6 σελ. 132, 133, αρ. 5, 6 Πίσχου: Αναγκαστική εκτέλεση για παράλειψη ή ανοχή πράξεως στο άρθρο 947 ΚΠολ.Δικ. σελ. 153 – 154).

Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα ισχυρίζεται ότι με την από 2000 προφορική σύμβαση, μετά της πρώτης των καθών εταιρείας, η οποία εδρεύει στην Μ. Βρετανία, ανέλαβε την αποκλειστική διανομή προϊόντων της τελευταίας (εμφιαλωμένων αλκοολούχων ποτών με το όνομα «VK») στην Ελλάδα, την Κύπρο και στις Βαλκανικές χώρες. Ειδικότερα, ότι η αιτούσα ανέλαβε να οργανώσει τέλειο δίκτυο διανομής, κυρίως σ' όλη την Ελλάδα και να προωθεί τα προϊόντα της πρώτης των

καθών, ενώ η τελευταία, από την πλευρά της ανέλαβε την υποχρέωση να πωλεί αποκλειστικά τα προϊόντα της στην αιτούσα για τις εν λόγω περιοχές. Ότι η αιτούσα, εις εκτέλεση της σύμβασης κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες και σημαντικές δαπάνες για την διαφήμιση στην τηλεόραση, ραδιόφωνο, περιοδικά και τύπο (2.000.000 Ευρώ) ανέπτυξε δε, εκτεταμένο δίκτυο πελατών και προήγαγε τις πωλήσεις εδραιώνοντας τα προϊόντα της καθής στις προαναφερόμενες χώρες, δημιουργώντας γι' αυτά φήμη και σταθερή και μόνιμη πελατεία, στοχεύοντας σε μακροχρόνια συνεργασία μετά της καθής, τα οικονομικά της δε συμφέροντα εξαρτώνται κατ' αποκλειστικότητα και άμεσα, από την εμπορική τους συνεργασία, δεδομένου ότι η αιτούσα δραστηριοποιείται αποκλειστικά στη διανομή και προώθηση των προϊόντων της α' καθής. Ότι η πρώτη καθής εκμεταλλευόμενη την οικονομική της δύναμη στην οποία συνέβαλε αποκλειστικά η αιτούσα, αντισυμβατικά φερόμενη ξεκίνησε την αναζήτηση νέας εμπορικής συνεργασίας, παρακάμπτοντας παντελώς τη συμφωνία τους περί αποκλειστικής συνεργασίας και έτσι ήλθε σε επικοινωνία μετά της δεύτερης καθής, στην οποία πρότεινε την διανομή των προϊόντων της στις παραπάνω αγορές και την Ελληνική. Στη συνέχεια η πρώτη καθής αιφνίδια χωρίς τη συνδρομή σπουδαίου λόγου, εντελώς προσχηματικά και καταχρηστικά, με τις από 16-4-2004 και 23-4-2004 επιστολές της προς την αιτούσα, κατήγγειλε τη σύμβαση και έπαυσε πλέον να προμηθεύει την αιτούσα με τα προϊόντα της, η καταγγελία δε αυτή της σύμβασης είναι άκυρη ως καταχρηστική αλλά και παράνομη γιατί έγινε και με το σκοπό αθέμιτου ανταγωνισμού αφού η καθής αποσκοπούσε με τη διακοπή της συνεργασίας τους, να αποσπάσει την πελατεία της αιτούσας και να εκμεταλλευτεί τη φήμη της, ως προς τη διάθεση των προϊόντων της, στην Ελληνική αγορά. Εξ άλλου, η δεύτερη καθής, αν και γνώριζε ότι μεταξύ της αιτούσας και της πρώτης των καθών υπάρχει σύμβαση αποκλειστικής διανομής των προϊόντων της καθής από την αιτούσα στην Ελλάδα, εν τούτοις δολίως και αθεμίτως φερόμενη, αποπειράται να αποσπάσει την πελατεία της αιτούσας και να χρησιμοποιήσει κατ' ουσίαν το δίκτυο της διανομής των προϊόντων καθώς και να καρπωθεί των εξόδων διαφήμισης και προβολής αυτών στα οποία υποβλήθηκε η αιτούσα, αδιαφορώντας για τις καταστροφικές συνέπειες με τις οποίες απειλείται η αιτούσα, ιδίως ενόψει των Ολυμπιακών Αγώνων και της αντίστοιχης πολυδάπανης προετοιμασίας και επενδύσεων στις οποίες έχει προβεί.

Με βάση τα παραπάνω, η αιτούσα, επικαλούμενη επείγουσα περίπτωση και προς αποτροπή επικείμενου κινδύνου οικονομικής καταστροφής της, ζητεί ως ασφαλιστικό μέτρο, την προσωρινή ρύθμιση της κατάστασης που έχει δημιουργηθεί με την άκυρη καταγγελία μέχρι να εκδοθεί απόφαση επί αγωγής της που θα ασκήσει για την αναγνώριση της ακυρότητας της καταγγελίας και ειδικότερα ζητεί :

α) να υποχρεωθεί η πρώτη των καθών να συνεχίσει προσωρινά τη λειτουργία της μεταξύ τους σύμβασης και να διαθέτει στην αιτούσα τα προϊόντα της

β) να παύσει προσωρινά η πρώτη των καθών να προμηθεύει τα προϊόντα της στη δεύτερη καθής

γ) να υποχρεωθεί η δεύτερη καθής να μην διανείμει τα ήδη υπάρχοντα στην κατοχή της, η όσα τυχόν στο μεταξύ περιέλθουν στην κατοχή της, προϊόντα της πρώτης καθής στην αγορά

δ) να απειληθεί κατά της πρώτης και δεύτερης των καθών, χρηματική ποινή ύψους 5.900 Ευρώ στην κάθε μια καθώς και προσωπική κράτηση ενός (1) έτους κατά του τρίτου των καθών νομίμου εκπροσώπου της δεύτερη καθής εταιρείας, για κάθε παράβαση των διατάξεων της απόφασης.

Η αίτηση σύμφωνα με όσα προεξετέθηκαν, αρμόδια και παραδεκτά φέρεται ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου δεδομένου ότι η εκδίκασή της υπάγεται στην αρμοδιότητα και δικαιοδοσία του Δικαστηρίου τούτου που δικάζει με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων αρθ.686 επ. Κ.Πολ.Δικ. (αρθρ. 31 Κ. 44 / 2001 του Συμβουλίου της 22-12-2000 για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις) και εφαρμοστέο δίκαιο είναι το Ελληνικό (άρθρ 33 ΑΚ δεδομένου ότι δεν επιτρέπεται παρέκκλιση με σύμβαση των διατάξεων αναγκαστικού δικαίου όπως του άρθρου 281 ΑΚ και του Ν. 146/1914 «Περί Αθέμιτου Ανταγωνισμού») απορριπτομένων όσων αντιθέτων υποστηρίζονται από τους καθών.

Πλην όμως και αν ακόμη είχε πιθανολογηθεί η ακυρότητα της καταγγελίας της σύμβασης μεταξύ της αιτούσας και της πρώτης των καθών, η λήψη ασφαλιστικών μέτρων με την υποχρέωση της τελευταίας να συνεχίζει να εκτελεί τη σύμβαση, συνεπάγεται σύμφωνα με όσα προεξετέθηκαν απαγορευμένη από το άρθρο 692 παρ. 4 ΚΠολ. ΔΚ ικανοποίηση του δικαιώματος της αιτούσας. Η εκπλήρωση της παροχής αυτής, με την προσωρινή προστασία δεν αποτελεί κάτι διαφορετικό ή λιγότερο σε σχέση με την οριστική προστασία και με αυτήν επέρχεται δημιουργία αμετάκλητης κατάστασης, ενόψει μάλιστα ότι δεν έχει εισέτι ασκηθεί η τακτική αγωγή και θα μεσολαβήσει μεγάλο χρονικό διάστημα μέχρι την οριστική επίλυση της διαφοράς και επομένως ουσιαστικά θα ματαιωθεί ο σκοπός της κύριας δίκης. Έτσι και σ' αυτή την περίπτωση αν και πρόκειται για διαρκή έννομη σχέση, υπερισχύει σύμφωνα με τα προαναφερόμενα ο ως άνω απαγορευτικός κανόνας γιατί με τα ασφαλιστικά μέτρα που ζητούνται εκπληρώνονται οι επί μέρους επαναλαμβανόμενες πράξεις της σύμβασης, οι οποίες ταυτίζονται με το αντικείμενο της ασφαλιστέας αξίωσης που αφορά τις συγκεκριμένες πράξεις (προμήθειας προϊόντων) και δημιουργείται κατάσταση οριστική γι' αυτές που είναι αμετάκλητη και ικανοποιεί το δικαίωμα της αιτούσας. Δεν μπορεί συνακόλουθα ν' απαγορευθεί στην πρώτη καθής να διαθέσει τα προϊόντα της σε άλλους διανομείς και στη δεύτερη καθής, εάν έχει ήδη συνάψει μαζί της σύμβαση, περισσότερο δε αφού από τα εκτιθέμενα στην αίτηση δεν πιθανολογείται ότι η δεύτερη καθής προκάλεσε στην πρώτη την απόφαση να καταγγείλει τη σύμβαση και επομένως, ενόψει και όσων αναπτύχθηκαν στη νομική σκέψη, σε συνδυασμό με όσα εκτίθενται στην αίτηση δεν μπορεί να γίνει λόγος για προσβολή κατά τις διατάξεις περί αθέμιτου ανταγωνισμού από τις καθών δεδομένου ότι η μεν πρώτη κατήγγειλε τη σύμβαση με την αιτούσα και επομένως μπορεί να διαθέτει τα προϊόντα της έως ότου κριθεί η ακυρότητα ή μη της καταγγελίας

ανεξαρτήτως του εάν οφείλει ή δεν οφείλει αποζημίωση στην αιτούσα, για δε τη δεύτερη επίσης η επικαλούμενη προσβολή και αν υποτεθεί ως αληθής, από τα εκτιθέμενα στην αίτηση, δεν είναι αθέμιτη αφού η α' καθής είχε ήδη αποφασίσει την καταγγελία της σύμβασης και με σκοπό την ανεύρεση νέου διανομέα προσέγγισε για συνεργασία τη β' καθής. Σύμφωνα δε με όσα εκτίθενται στη νομική σκέψη αν γίνει καταγγελία της σύμβασης αποκλειστικής συνεργασίας από το ένα συμβατικό δεσμευμένο μέρος δεν είναι αθέμιτο τρίτος ανταγωνιστής να συνάψει νέα σύμβαση με τον καταγγείλαντα, επειδή γνώριζε την ύπαρξη της σύμβασης αποκλειστικότητας και η εκμετάλλευση από τρίτο ανταγωνιστή μιας ήδη αθετηθείσας σύμβασης με την κατάρτιση σύμβασης μ' αυτόν μετά την αθέτησή της δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι καθ' εαυτή αθέμιτη (ό.π.π.).

Επομένως η αίτηση πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμη.

Η αιτούσα πρέπει να καταδικαστεί και στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των καθών λόγω της ήττας τους (άρθρ. 176 ΚΠολΔικ.).

Για τους λόγους αυτούς

- Δικάζει κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων
- Απορρίπτει την αίτηση
- Καταδικάζει την αιτούσα στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των καθών τα οποία ορίζει σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα στις _____ 2004 σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, με την παρουσία και τ... Γραμματέως
.....

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο/Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ